

כבוד הנהגה

אלי תבור, חבר מערכת העולם הזה שנפל קרבן לפעולות הש.כ. והמשטרה, כתב לפני שבוע ימים את המכתב הבא לכבי שר המשטרה, מר בכור שיטריה. כדאי לי הביאו במלואו, כי היא מדבר בעד עצמו: לכבוד שר המשטרה, הקריה, תל אביב. ארוני השר,

אני פונה אליך כאל השר הממונה מטעם הכנסת על המשטרה, בתביעה להעמידני מיד לדיון באשמת מסירת הודעה כוזבת ל-משטרה, או לגרום לכך שקציניה הבכירים של המשטרה, יועמדו לדיון על השמצותיהם הכוזבות כלפי, כלפי משפחתי וכלפי חברי לעבודה.

במוצאי שבת, 30.11.57 בסביבות שעה 18.00, נחטפתי באלימות על ידי אלמונים, אשר כל העובדות מצביעות על כך כי פעלו בשרות גוף חשאי הקרוב לשלטונות. לאחר שהתחזקתי בתנאים קשים ביותר, נחקרתי ארוכות והייתי נתון לפיתויים מזה ולאומים מאידך. שחררתי לבסוף, ובשארית כוחותי חזרתי לביתי ביום א', 1.12.57, בשעה 19.00. מאותה שעה ועד לרגע זה, פתחה המשטרה במרותו של עמוס בן גוריון, בשרשרת של התעללויות בי ובבני משפחתי.

● למרות שאני הייתי קרבן של מעשה פשע חמור, והייתי נתון בהלם ובתום, לקח חה איתי המשטרה מביתי, בניגוד לדרישת הרופא.

● לאחר הרעבה של 24 שעות, לא הוגי שה לי ארוחה במשך 15 שעות נוספות.

● בכיתה המעצר הוטלת לי ציני נוק, ולא ניתן לי אף לצאת לעשות את צרכי.

● החזיקו אותי בחקירת לילה ממושכת, ולא על ידי חוקרי הענף הפלילי, אלא על ידי אנשי המחלקה לתפקידים מיוחדים, הי מהחים קציני קשר בין הש.כ. למשטרה.

● לא ניתנה לי במשך 48 שעות כל אפשרות להתיר עצות חפשי עם סרקליט.

● ניסו לדבר על לבי להמיר את הפרקי ליט שבחרתי בו, עורך הדיון שמואל תמיר, בסרקליט אחר.

● בעוד אשר לפרקליטי לא נתנו אפילו לראות אותי, מסרו קציני המשטרה לעתונים קטעים מהודעתי למשטרה, בצורה מגמתית ומטעה.

החוקתי במעצר 48 שעות מבלי שהאשמתני בהאשמה כלי שהיא, ושחררתי אף ללא מתן ערבות עצמית — אולם לעתונים נמסרו טעיפי האשמה אשר מעולם לא הואשמתני בהם.

● המשטרה — כתיאום עם הש.כ. — מסרה לעתונים גירסות משיצות, אשר לפי הן בימתי לכאורה את חטיפתי בעזרת חברי לעבודה במערכת העולם הזה, ובידיעת בני משפחתי. אך למרות כל אלה לא ניסתה המשטרה אפילו לחקור את חברי לעבודה. כן לא חקרה מוסדות ואנשים שונים אשר היו נושא לגילויים שפרסמתי בהעולם הזה בשכונות האחרונים.

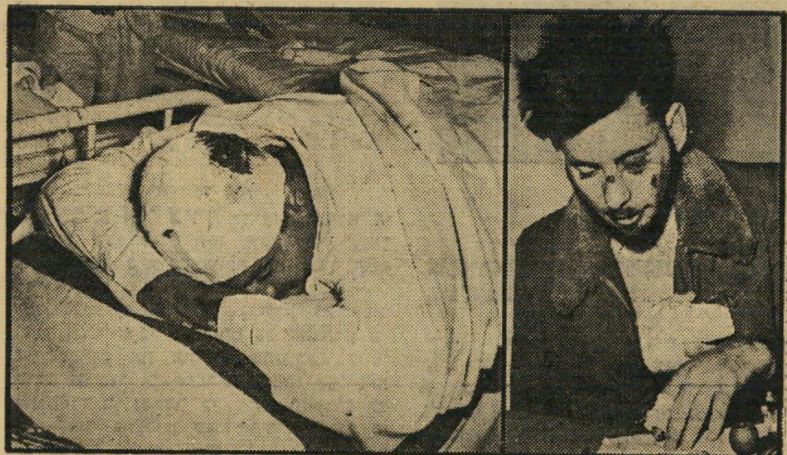
● כאשר שוחררתי, נהגה הי משטרה כאלו היתה מחתרת, והי עלימה את דבר שחרורי ומועד שחרורי ממשפחתי ואפילו מפרקי ליטי.

אין בודתי להתחכך עם הגרסות האהיליות של קציני המשטרה הבכירים שהשיצו אותי, אשר על פיהן הצלחתי בעזרת ידידי ובידיעת אחתי, אבי, אמי והורי אשתי, לגרום חום לעצמי ולהביא את עצמי למצב של הלם שנקבע על ידי רופא. הקצינים הללו — בעלי רמה מוסרית קלוקלת הידועה בצבור — הוכיחו בעניינים שונים שאינם נרתעים מ- לבצע מעשים נפסדים ביותר להשגת מטרי תיהם. עתה הם מסתתרים מאחורי חוק שאינו מתיר לי להעמידם לדיון על הוצאת דיבה, ומפיצים כלפי שמועות כוזבות, בעוד אשר לא העינו אפילו להביאני בפני שופט שלום להארכת מעצרי, או אף להאשימני.

את כל השמצותיהם הם מבצעים בשם משטרת ישראל. ארוני השרו כלום יתכן מצב כזה, בו היה אורת, קרבן של מעשה אלימות,

דצמבר 1952 עורך התבנית קריאל (דושי) גרדוש מקבל עזרה ראשונה אחרי שנפצע מרסיסי פצצה שהוטלה למערכת בשעות ה- ילנה. חדר עבודתו של דוש ניזוק מעוצמת ההתפוצצות, שמבציעה לא נתנלו עד היום.

דצמבר 1953 בשעת ניסון בלתי מוצלח לחטוף את אורי אבנרי לפני המע- רכת בחצות לילה, נגרם לשלום כהן (שמאל) זעזוע מוח קשה, בעוד אבנרי נחבל בכל גופו. החטיפה סוכלה במקרה על ידי ירמי בורדנוב המנוח וחבריו.

מאי 1955 מכונת תופת הבקיי עשה את קיר דפוס ישראל בשעת הדפסת העתון, פצעה פועל. מנגנון החושן, שוחרר ונעצר בידי המשטרה. אלי תבור נחטף בידי

מופקר להתעללות נוספת של המשטרה? האם יסכימו הכנסת, הממשלה, שאהה מי מונה מטעמה על המשטרה, אדם שאפילו לא הואשם, יושמן רשמית על ידי דוברי המשטרה, מבלי שיוכל להגן על עצמו? האמנם ייהפך הדבר לשיטת קבע שקציני המשטרה ודובריה יהפכו למוציא דיבה רשמיים נגד אזרחים, אשר הם עצמם אינם מעזים להעמיד אותם לדיון?

● כאזרה שהיה קרבן כפול של פשע מתועב מזה והתעללות פרי זית ומוסרית מאידך, אני הורש ותובע ממוך ומממשלת ישראל: העמידו מיד אותי ואת חברי לי עבודה לדיון על העברות שדוכרי המשטרה ייהפכו לי ולהם — או העמידו לדיון משמעתי את קציני המשטרה שהשמיצונו, על שימוש לרעה במשרתם הציבורית! לתשובת כבי אחכה.

בכבוד רב, אלי תבור.

★ ★ ★

עיד כה לא קיבל אלי תבור תשובה על מכתב זה. גם שאלתא שהוגשה לכבי שר המשטרה בכנסת נשארה ללא מענה — השר ביצע נסיגה טאקטית מוצלחת, וגעלם מן האופק בצורה כה מושלמת עד שגם סדרני הכנסת לא היו מסוגלים למצאו. לערי מת זאת קרוב לחדאי כי כבי השר יענה בשם הממשלה על שורה של הצעות לסדר היום שהוגשו על ידי הסיעות השונות בענין חטיפת תבור.

מי האיש שיקבל על עצמו להביא לכנסת את דבר משטרת ישראל בענין זה?

לפי כל הדיועות, כבי השר חף מכל פשע. לפי כל הדיועות, אין הוא אחראי לתוכן ההודעה שתר מסר. כי זוהי האמת הערומה: לי כבי השר אין חמושג הקלוש ביר תר על מה שנעשה במשטרת ישראל.

ידידי הרבים של השר מסתמכים על עובדה זו לטובתו. לידם אין לבוא בשום טענות אל השר שאין לו דריסת רגל בי משטרה. הוא אדם חביב, קשיש וחולה. אם שמים בפיו דברים שאינם לרוח השומעים, ואולי גם לא לרוח השר עצמו, במה הוא אשם?

★ ★ ★

מצב זה נוצר, למעשה, עוד עם רא השית ימי המדינה. הוא תולדה ישירה של המצב החוקי הקיים.

בימי המנדט, לא היה קיים איש המקביל לשר המשטרה. לפי פקודת המשטרה של הי מנדט, המפקח הכללי של המשטרה היה כלי יכול. הוא היה כפוף במישורין לנציב הי עליון, שלא התערב בענייניו אלא במקרים ספורים, כגון מינוי קצינים עליונים וסיטוי ריהם. המפקח הכללי הבריטי היה, למעשה, שר המשטרה.

מצב זה התאים בהחלט למשמר פאשיסטי או קולוניאלי. כשקמה המדינה, נשארה הפקודה בתוקף פה, כמו כל החוקים הפאשיסטיים והקולוניאליים של המנדט, שרכיב מהם עוד הוחמרו בינתיים. אמנם נתמנה שר המשטרה (מוסר שאינו קיים בשום ארץ דמוקרטית כי עולם, ונדיר אפילו במשטרים פאשיסטיים וקומוניסטיים). אולם לי שר לא ניתנה שום סמכות.

בראשית ימיו ניסה שיטתית לחתום למען סמכות כלשהי. אולם חיש מהר התיאש. הוא הבין כי החוג השליט במדינה, המרוכז מי סביב לחצרו של דויד בן גוריון, לא יסבור לעולם מכשיר כזה לידי איש מן החוץ. הוא השלים עם מצבו.

מבחינה זו דומה שר המשטרה לשר המשפטים. גם לשר מכובד זה אין שום סמכות ממשית. בימי המנדט היה היועץ הי משפטי הבריטי מלך בעולמו, ממש כמו הי מפקח הכללי הבריטי. כשקמה המדינה אמנם